

VERMISTE MEISJES

Niemand verdwijnt zomaar...

LITERAIRE THRILLER

Megan Miranda

Megan Miranda

VERMISTE MEISJES

De Fontein

DEEL I

Terug naar huis

*De mens... kan niet leren vergeten en zit altijd aan
het verleden vast: hoe ver, hoe snel hij ook loopt,
de keten loopt mee.*

– Friedrich Nietzsche

Het begon met een telefoontje, bedrieglijk alledaags en gemakkelijk te negeren. Gebrom op Everetts nachtkastje en een schermpje dat veel te schel oplichtte in de slaapkamer die hij zo donker mogelijk hield, met verduisterende rolgordijnen tot op de vensterbank en getinte ramen die een tweede verdedigingslinie vormden tegen het verblindende zonlicht en het rumoer van de stad. Toen ik de naam zag, zette ik mijn mobiel op stil en legde hem omgekeerd naast de wekker.

Maar toen. Toen lag ik wakker en vroeg ik me af waarom mijn broer me zo vroeg belde op zondag. Er waren drie mogelijkheden: mijn vader, de baby, Laura.

Tastend langs de randen van de meubels zocht ik me een weg door het donker tot ik het lichtknopje van de badkamer vond. Met mijn blote voeten op de koude tegels en kippenviel op mijn benen ging ik met de telefoon tegen mijn oor op de wc zitten.

Daniels stem op de voicemail galmde door de stilte: ‘Het geld is bijna op. We moeten het huis verkopen. Maar pap weigert de papieren te tekenen.’ Een korte stilte. ‘Het gaat slecht met hem, Nic.’

Hij vroeg niet om hulp, dat zou te direct zijn. Zo gingen we niet met elkaar om.

Nadat ik op de deleteknop had gedrukt kroop ik snel terug in bed voordat Everett wakker zou worden, en voor de zekerheid voelde ik even naast me of hij er nog was.

Toen ik later die dag weer thuis was en de post van de vorige dag bekeek, vond ik de brief. *Nic Farrell*, stond er met blauwe pen in het bekende handschrift op de envelop, maar het adres was er door iemand anders, in donkerder blauw, onder gezet.

Mijn vader belde nooit meer. Aan de telefoon raakte hij nog meer gedesoriënteerd, was hij te ver verwijderd van de persoon die hij probeerde te plaatsen. Zelfs als hij nog wist van wie het nummer was dat

hij had gedraaid, ontglipten we hem als we opnamen en alleen maar een stem in de ether waren, zonder lichaam.

Ik vouwde het briefje open, een gelinieerd velletje papier dat uit een schrift was gescheurd. De letters liepen door de lijnen heen en hielden licht naar links, alsof hij zich gehaast had om zijn gedachten op papier te krijgen voor hij ze weer kwijt was.

Geen aanhef.

Ik moet je spreken. Dat meisje. Ik heb dat meisje gezien.

Geen ondertekening.

Ik belde Daniel terug, de brief trilde nog in mijn hand. 'Ik kreeg net je bericht,' zei ik. 'Ik kom naar huis. Vertel me wat er aan de hand is.'

Dag 1

Voor ik de auto ging inladen liep ik alles nog één keer na: de koffers bij de deur; de sleutel in een envelop op het aanrecht; een halfvolle, open doos met spullen die ik de avond ervoor op het laatst nog had ingepakt. Hoewel ik vanuit het kleine keukentje de hele flat, die nu kaal en onttakeld was, kon overzien, bleef ik het gevoel houden dat ik iets vergeten was.

Ik had alles in rap tempo geregeld. De laatste paar weken van het schooljaar moest ik nog werken, en tussen Daniels telefoontjes door had ik iemand gevonden aan wie ik de flat voor de zomer kon onderverhuren. Ik had geen tijd gehad om ergens bij stil te staan, om me er rekenschap van te geven dat ik dit echt ging doen. Dat ik terugging. Dat ik terugging naar dáár. Daniel wist niets van de brief. Hij wist alleen dat ik kwam om te helpen en dat ik twee maanden de tijd had voordat ik terug moest naar mijn leven hier.

De flat was bijna leeg. Een kale ruimte, ontdaan van elk persoonlijk accent en in afwachting van de redelijk verstandig ogende student die hier tot en met augustus zou wonen. Ik had de borden voor hem achtergelaten omdat die zo'n ramp waren om in te pakken. En de futon omdat hij dat had gevraagd en bereid was er vijftig dollar voor neer te tellen.

De rest – dat wil zeggen: de dingen die niet in mijn auto pasten – bevond zich in een opslagruimte een paar straten verder. Mijn hele leven in een verzegelde vierkante box: al mijn zelfgeverfde meubeltjes en mijn winterkleden.

Ik schrok toen er werd aangeklopt en het geluid door de kale wanden werd weerkaatst. De nieuwe huurder zou pas over een paar uur komen, als ik weg was. Verder verwachtte ik niemand.

Ik liep door de smalle ruimte naar de voordeur.

‘Verrassing!’ zei Everett. ‘Ik hoopte je nog net te treffen.’ Hij was gekleed voor zijn werk – keurig netjes, glad en fris – en boog zich

met één arm achter zijn rug naar me toe om me een kus te geven. Hij rook naar koffie en tandpasta, naar stijf sel en leer, naar professionaliteit en efficiency. Hij haalde zijn arm achter zijn rug vandaan en hield een dampende plastic beker naar me op. ‘Hier. Voor onderweg.’

Ik snoof de geur op. ‘Jij mag blijven.’ Ik leunde tegen het aanrecht en nam een grote slok.

Hij keek op zijn horloge en trok een gezicht. ‘Ik baal hiervan, maar ik moet er meteen weer vandoor. Ik heb een vroege vergadering aan de andere kant van de stad.’

We bogen naar elkaar toe voor een laatste kus. Toen hij weg wilde lopen, pakte ik zijn arm. ‘Bedankt,’ zei ik.

Hij liet zijn voorhoofd tegen het mijne rusten. ‘Je zult zien, het is zo voorbij.’

Ik keek hem na tot hij bij de lift aan het eind van de gang was: die kordate, beheerste tred van hem, dat donkere haar dat de kraag van zijn overhemd raakte. Toen de liftdeuren opengingen keerde hij zich om. Ik stond tegen de deurpost geleund en hij glimlachte naar me.

‘Rij voorzichtig, Nicolette.’

Ik liet de deur in het slot vallen en bij de gedachte aan de dag die ik voor de boeg had werden mijn armen en benen plotseling zwaar en voelde ik een tinteling in mijn vingertoppen.

De rode cijfertjes op de magnetron tikten de minuten weg. Ik zuchtte.

Het is negen uur rijden van Philadelphia naar Cooley Ridge, opstoppingen, lunchpauze, tanken en sanitaire stops buiten beschouwing gelaten. En aangezien ik twintig minuten later vertrok dan ik had gezegd, zag ik al voor me dat Daniel ongeduldig tikkend met zijn voet op de veranda zou zitten als ik de onverharde oprit op reed.

Terwijl ik de voordeur met een koffer openduwde, stuurde ik hem een sms’je: *Ben onderweg, maar het wordt wel 15.30.*

Ik moest twee keer terug voor ik al mijn bagage en de laatste dozen naar de auto had gesleept, die een eindje verderop achter het gebouw geparkeerd stond. In de verte was de beginnende spits te horen: het monotone geronk van de snelweg, af en toe onderbroken door een claxon. Vertrouwde geluiden.

Ik startte de motor en wachtte tot de airconditioning aansloeg.

Oké, oké, dacht ik. Ik zette mijn mobiel in de bekerhouder en zag dat Daniel had geantwoord: *Pap verwacht je voor het eten. Zorg dat je er bent.*

Alsof ik ineens drie uur later zou aankomen. Dit was een van de dingen waar Daniel heel goed in was geworden: de kunst van het passief-agressief sms'en. Maar hij had er dan ook jaren op geoefend.

Toen ik jonger was geloofde ik dat ik in de toekomst kon kijken. Daar had mijn vader waarschijnlijk schuld aan, want die had me mijn hele jeugd met clichés uit zijn colleges filosofie bestookt, waardoor ik in dingen ging geloven die niet mogelijk waren. Ik deed mijn ogen dicht en stelde me iets met zo veel geestkracht voor dat het zich in kleine, mooie glimpjes aan mij openbaarde. Zo zag ik Daniel voor me in een toga en met een baret op zijn hoofd. Mijn moeder staat lachend naast hem terwijl ik met het fototoestel in de aanslag gebaar dat ze dichterbij elkaar moeten gaan staan. *Sla een arm om haar heen! Doe net alsof jullie elkaar aardig vinden! Ja, zo!* Of ik zag mezelf en Tyler, jaren later, onze tassen in zijn verweerde pick-up gooien om te gaan studeren, om voorgoed te vertrekken.

Ik kon toen nog niet weten dat vertrekken geen kwestie was van wegrijden, maar dat het een proces was, een pijnlijk, geleidelijk afsnijden waar ik tien jaar over zou doen. Kilometers en jaren waren ervoor nodig om de afstand langzaam groter te maken. Nog afgezien van het feit dat Tyler nooit uit Cooley Ridge is weggegaan en Daniel nooit is afgestudeerd. En ook al had hij dat wel gedaan, onze moeder leefde niet lang genoeg om dat te kunnen meemaken.

Als ik me mijn leven voorstel als een ladder, was Cooley Ridge de onderste sport – een pretentieloos plaatsje weggestopt aan de voet van de Smoky Mountains, de belichaming van kleinsteds Amerika, maar dan zonder de charme van het platteland. Waar ik ook heen ging, elke andere plaats vertegenwoordigde een hogere sport op de ladder die ik in de loop der jaren zou bestijgen. Een universiteit driehonderd kilometer naar het oosten, een vervolgstudie één staat noordelijker, een stage in de stad waar ik al niet meer weg wilde toen ik er één voet had gezet. Een eigen flat, een naamplaatje op mijn eigen bureau – met elke stap liet ik Cooley Ridge verder achter me.

Wat ik echter ook heb ontdekt is dat er geen terugkeer mogelijk is als je eenmaal bent weggegaan. Ik weet niet wat ik met Cooley Ridge aan moet, en Cooley Ridge weet niet wat het met mij aan moet. De afstand wordt met de jaren alleen maar groter.

Meestal als ik het me voor de geest probeerde te halen – als Everett zei: *Vertel nou eens over vroeger, over je jeugd, je familie* – kwam er alleen een karikatuur in me op, een soort miniatuurdorp, een abstractie gestold in de tijd. En dan gaf ik hem een oppervlakkig, kleurloos antwoord: ‘Mijn moeder stierf toen ik zestien was; het is een klein plaatsje aan de rand van het bos; ik heb een oudere broer.’

Zelfs voor mijzelf was het een kleurloos geheel zonder inhoud. Een verbleekte, kromgetrokken polaroidfoto, een spookstadje vol geesten.

Maar Daniel hoefde maar te bellen – *We moeten het huis verkopen* – en ik voelde de vloerplanken kraken onder mijn voeten. *Ik kom naar huis*, had ik gezegd, en de foto werd helder, de kleuren gloeiden op: mijn moeder die haar wang tegen mijn voorhoofd drukt; Corinne die onze gondel op het hoogste punt van het reuzenrad heen en weer laat deinen; Tyler die op een omgevallen boomstam boven de rivier balanceert.

Dat meisje, had mijn vader geschreven, en haar schaterlach boorde zich dwars door mijn hart.

Ik moet je spreken. Dat meisje. Ik heb dat meisje gezien.

Een uur later, een *moment* later was hij het waarschijnlijk al vergeten, had hij de dichtgeplakte envelop ergens laten slingeren, op zijn ladekast of onder zijn kussen, waar hij was blijven liggen tot iemand hem vond en mijn adres in zijn dossier opzocht. Maar iets moest het hebben opgeroepen. Een herinnering. Een idee, verdwaald tussen de synapsen in zijn hoofd; een gedachte die was opgekomen, maar nergens heen kon.

De afgescheurde bladzijde, het hellende handschrift, mijn naam op de envelop...

In mijn hoofd was iets scherps, iets wilds losgebroken. Haar naam stuiterde er als een echo in rond.

Corinne Prescott.

Al een paar weken zat de brief in mijn handtas en in mijzelf, aan de

randen van mijn bewustzijn. Als ik mijn portemonnee of autosleutels pakte en het papier voelde of een hoekje van de envelop in mijn vinger prikte, was ze er weer helemaal: goudbruin haar dat over haar schouders viel, de mentholgeur van haar kauwgom, haar fluisterende stem in mijn oor.

Dat meisje. Ze was altijd *dat meisje*. Welk meisje zou het anders kunnen zijn?

Meer dan een jaar geleden was ik voor het laatst naar huis gereden, toen Daniel me had gebeld om te zeggen dat we mijn vader moesten laten opnemen en ik de kosten van een lastminutevlucht voor mezelf niet had kunnen verantwoorden. Zowel heen als terug had het vrijwel onafgebroken gegend.

Vandaag was echter een uitgelezen dag om te reizen. Droog en bewolkt, maar niet donker. Licht, maar niet te schel. Ik had al drie staten doorkruist zonder te stoppen, de afritten en plaatsen waren in een waas aan me voorbijgevlogen – het was precies wat ik zo heerlijk vond aan het leven in het noorden. Dat tempo, dat je een lijst kon maken van de dingen die je op een dag wilde doen, dat je de tijd naar je hand kon zetten. Dat de ongeduldige winkelier in de kleine supermarkt bij mij op de hoek nauwelijks opkeek van zijn kruiswoordraadsel en geen oogcontact maakte. Ik hield van die anonimiteit. Straten vol vreemden en eindeloze mogelijkheden.

Het doorkruisen van die staten gaf me hetzelfde gevoel. Maar in het begin van zo'n rit gaat de tijd altijd veel sneller dan aan het einde. Hoe zuidelijker, hoe minder afritten, hoe eentoniger het landschap. Alles wat je ziet lijkt zich steeds maar te herhalen.

Ergens in Virginia kwam mijn mobiel in de bekerhouder tot leven. Met één hand aan het stuur zocht ik in mijn tas naar het oortje zodat ik handsfree kon bellen, maar het duurde te lang en dus zette ik de luidspreker aan en nam op. 'Hallo?' riep ik.

'Hé, kun je me horen?' Everetts stem kwam krakerig door, maar ik wist niet of het aan de speaker of aan de ontvangst lag.

'Ja, wat is er?'

Hij zei iets onverstaanbaars, waarvan af en toe een woord doorkwam.

'Sorry, je valt weg. Wat zei je?' Ik zat zo ongeveer te schreeuwen.

'Ik ben even snel aan het eten,' klonk het door de ruis heen. 'Ik

wou even contact. Geen gedoe met de banden deze keer?’ Ik kon zijn glimlach horen.

‘Ze doen het beter dan mijn mobiel.’

Hij lachte. ‘Ik ben waarschijnlijk verder de hele dag in vergadering, maar bel even als je er bent, dan weet ik dat je goed bent aangekomen.’

Ik dacht erover om te stoppen voor de lunch, maar er was niets, alleen de weg, met aan weerszijden velden die zich eindeloos uitstrekten.

Ik had Everett een jaar eerder ontmoet, de avond dat ik thuiskwam nadat we mijn vader hadden verhuisd. Gespannen en onrustig was ik naar huis gereden en na vijf uur had ik een leuke band gekregen, die ik zelf in de motregen had vervangen.

Tegen de tijd dat ik thuiskwam was ik bijna in tranen. Met mijn tas over mijn schouder was ik het gebouw in gelopen en mijn hand trilde toen ik de sleutel in het slot probeerde te steken. Na een tijdje liet ik mijn voorhoofd tegen de zware houten deur rusten in een poging mezelf in de hand te krijgen. Tot overmaat van ramp was de man van 4A tegelijk met mij uit de lift gestapt en ik voelde dat hij naar mij keek, misschien omdat hij dacht dat ik elk moment kon instorten.

Flat 4A. Het enige wat ik van hem wist was dat hij zijn muziek te hard zette, te vaak bezoek had en geen normale tijden aanhield. Er stond een man naast hem – een keurige man, wat je van hem niet kon zeggen. Een goedverzorgde man, terwijl hij smoezelig was. Een nuchtere man, terwijl hij dronken was.

De man van 4A glimlachte wel eens naar me als we elkaar tegenkwamen in de hal en hij had een keer de lift voor me tegengehouden, maar we woonden in de grote stad. Mensen kwamen, mensen gingen. Gezichten vervaagden.

‘Hé, 4C,’ zei hij met dubbele tong, zich met moeite overeind houdend.

‘Nicolette.’

‘Nicolette,’ herhaalde hij. ‘Trevor.’ De man naast hem stond zich plaatsvervangend te generen. ‘En dit is Everett. Volgens mij heb jij een borrel nodig. Kom op, we zijn niet voor niks burenen.’

Als dat enige betekenis voor hem had, had hij na een jaar wel ge-

weten hoe ik heette, bedacht ik, maar ik wilde die borrel. Ik wilde afstand tussen *daar* en *hier*; ik wilde die negen uur in de auto afschudden.

Trevor duwde zijn deur open terwijl ik hun kant op liep. De man naast hem stak zijn hand naar me uit en zei: 'Everett', alsof het niet telde dat Trevor hem al aan me had voorgesteld.

Tegen de tijd dat ik wegging had ik Everett verteld dat we mijn vader hadden verhuisd en had hij gezegd dat we daar goed aan hadden gedaan. Ik had hem verteld over de flat, de regen, wat mijn plannen voor de zomervakantie waren. Toen ik was uitgepraat, voelde ik me lichter, meer op mijn gemak – wat aan de wodka kon hebben gelegen, maar ik schreef het liever toe aan Everett – en lag Trevor buiten westen naast ons op de bank.

'O. Ik moet gaan,' zei ik.

'Ik breng je naar je deur,' zei Everett.

Ik voelde me licht in het hoofd, we liepen zwijgend naar mijn deur en toen ik mijn hand op de deurknop legde stond hij nog steeds naast me en wat deed je dan ook alweer als volwassene? 'Kom je even binnen?'

Zonder te antwoorden liep hij achter me aan. In het keukentje bleef hij als aan de grond genageld staan en staarde naar mijn kleine studio die uit één ruimte bestond, met gordijnen die ik over de niet weggewerkte leidingen had gehangen om het slaapgedeelte mee af te schermen. Ik kon echter mijn bed – onopgemaakt, uitnodigend – erdoorheen zien, en hij ongetwijfeld ook.

'Wow,' zei hij. Hij bedoelde het meubilair, wist ik haast zeker. Oud spul dat ik op vlooiemarkten en in rommelwinkels op de kop had getikt, had geschuurd en in felle kleuren had geverfd. 'Ik heb het gevoel dat ik in *Alice in Wonderland* terecht ben gekomen.'

Ik schopte mijn schoenen uit en leunde tegen het aanrecht. 'Ik durf te wedden dat je dat boek niet hebt gelezen.'

Hij deed glimlachend de deur van de koelkast open en pakte een fles water. 'Drink mij,' zei hij, en ik lachte.

Toen haalde hij zijn kaartje uit zijn zak, legde het op het aanrecht, boog naar me toe en streek heel zachtjes met zijn lippen langs de mijne. 'Bel mij.'

En dat heb ik gedaan.

Aan Virginia leek geen einde te komen: groene heuvels alom, hier en daar een witte boerderij en weiden bespikkeld met hooibalen. Toen kwamen de bergen, de vangrail met de borden waarop auto's gemaakt werden hun mistlampen te ontsteken, en de ruis op de radio in het niemandsland tussen de zenders. Hoe langer ik onderweg was, hoe trager ik vooruit leek te komen. Relativiteit, dacht ik.

Waar ik vandaan kom leven de mensen in een ander tempo. Ze zijn niet zo snel, veranderen in tien jaar niet zo sterk. In Cooley Ridge blijf je wie je altijd bent geweest. Ik was er zeker van dat als ik straks de snelweg verliet, de afrit nam en de hoofdstraat in reed, Charlie Higgins, of iemand zoals hij, tegen de verweerde gevel van de drugstore geleund zou staan. En dat Christy Pote ongetwijfeld nog steeds verkikkerd was op mijn broer, en mijn broer zou doen alsof hij dat niet merkte. Dat ze allebei allang met iemand anders getrouwd waren deed daar niets aan af.

Misschien komt het door de hoge luchtvochtigheid waar we altijd mee worstelen en die als dikke, zoete siroop aan onze voetzolen kleeft. Of misschien heeft het met de bergen te maken die zo dichtbij zijn, het landschap om ons heen dat zich in duizend jaar gevormd heeft, de traag schuivende aardplaten, de bomen die er al waren toen ik geboren werd en er na mij nog steeds zullen zijn.

Misschien komt het doordat je er niet veel meer kan zien dan je directe omgeving. Bergen, bossen en jezelf. Meer niet.

Tien jaar later, met nog honderdvijftig kilometer te gaan, bereikte ik de staatsgrens – WELCOME TO NORTH CAROLINA! Het open landschap maakte plaats voor bossen en de lucht was zwaar. Ik was weer thuis.

De contouren werden scherper, mijn geest herschikte zich, herinnerde zich. Schimmen van onszelf zoals we vroeger waren kregen substantie: Corinne die met haar duim omhoog voor me uit langs de weg rent. Haar benen glimmen van het zweet en haar rok waait op als een auto haar rakelings passeert. Bailey die aan mijn schouder hangt, haar hete wodka-adem. Of is het mijn eigen adem?

Mijn vingers kwamen los van het stuur. Ik wilde mijn hand naar ze uitstrekken, ze aanraken. Ik wilde dat Corinne zich omdraaide, ik wilde haar 'Hou op met die flauwekul, Bailey' horen zeggen, terwijl ze mijn blik ving en naar me glimlachte. Maar net als al het andere

vervaagden ze te snel en bleef ik met lege handen achter, met alleen de scherpe pijn van het gemis.

Tien jaar later, met nog dertig kilometer te gaan, zag ik mijn huis voor me. De voordeur. Het overwoekerde pad, het onkruid dat zich tussen het grind van de oprit naar boven heeft gewerkt. Ik hoorde de hordeur knarsend opengaan en de stem van Tyler: *Nic?* Het klinkt lager, en dichterbij dan ik het me herinner.

Bijna thuis.

De afrit, dan linksaf bij het stoplicht. Het wegdek was grijs en gebarsten.

Op de hoek een bord dat er nog niet zo lang stond, op de onderkant opgedroogde modderspatten. Het was kermis. In mijn borst begon iets te trillen.

Nu zag ik de drugstore en een groepje jongens dat op de parkeerplaats rondhing, zoals Charlie Higgins vroeger deed. Het rijtje winkels was er nog, alleen de belettering op de ruiten was veranderd sinds mijn kindertijd, behalve die van Kelly's Pub, misschien het enige karakteristieke pand in het dorp. Daar was de basisschool, met aan de overkant het politiebureau, waar het dossier van Corinne achter in een kast lag te verstoffen. Ik zag de doos met het bewijsmateriaal voor me, ergens in een hoekje omdat er geen plaats meer voor haar was. Tussen de wal en het schip geraakt, vergeten met het verstrijken van de tijd.

De elektriciteitskabels die boven de straat waren gespannen, de kerk waar vrijwel iedereen naartoe ging, protestant of niet. En daarnaast het kerkhof. Corinne wilde altijd dat we onze adem inhielden als we erlangs kwamen. Handen tegen het dak van de auto als we de spoorweg over gingen, een kus als de klok twaalf sloeg en niet ademen in de buurt van de doden. Zelfs toen mijn moeder was overleden liet ze ons dat nog doen. Alsof de dood bijgeloof was, iets wat we te slim af konden zijn door zout over onze schouder te gooien of onze vingers achter onze rug te kruisen.

Bij het stoplicht pakte ik mijn telefoon en belde Everett. Ik kreeg zijn voicemail, zoals verwacht. 'Alles oké,' zei ik. 'Ik ben er.'

Het huis zag er precies zo uit als ik het me de afgelopen negen uur had voorgesteld. Het pad dat van de oprit naar de voordeur liep was

opgeslokt door de tuin en Daniel had zijn auto aan de zijkant van de carport naast de garage gezet om ruimte voor mij te maken. Het onkruid schraapte langs mijn blote enkels toen ik van de ene gladde tegel op de andere stapte, afstanden die nog in mijn fysieke geheugen bleken te zitten. De ivoorkleurige betimmering was op sommige plekken donkerder geworden, op andere had de zon de platen uitgebleekt en ik kon er alleen met samengeknepen ogen naar kijken. Toen ik halverwege bleef staan en het huis in me opnam, begon ik in gedachten al een lijst te maken: *Hogedrukspuit lenen, een jongen charteren die een zitmaaier heeft, wat kleurige potplanten kopen voor bij de voordeur...*

Ik stond nog met mijn hand boven mijn ogen tegen het felle licht in te turen toen Daniel aan de zijkant van het huis verscheen.

‘Ik dacht al dat ik je auto hoorde,’ zei hij. Zijn haar was langer dan ik me herinnerde, het kwam tot zijn kin – de lengte die mijn haar had toen ik voorgoed vertrok. Hij hield het vroeger altijd heel kort, want de enige keer dat hij het had laten groeien kreeg hij te horen dat hij op mij leek. Het leek lichter nu hij het langer droeg, het was uitgesproken blond, terwijl mijn haar met de jaren juist donkerder was geworden. Wel had hij nog steeds een bleke huid, net als ik, en zijn blote schouders waren al een beetje verbrand. Hij was magerder geworden, waardoor de harde lijnen van zijn gezicht meer naar voren kwamen. Van de familiegelijkenis was weinig meer over.

Zijn borst en ook zijn handen zaten onder het zand. Terwijl hij op me af liep veegde hij zijn handpalmen af aan zijn spijkerbroek.

‘En nog voor halfvier,’ zei ik, wat nergens op sloeg. Van ons tweeën was hij degene met verantwoordelijkheidsgevoel. Hij was van school gegaan om mijn moeder te helpen. Hij was ermee gekomen dat mijn vader hulp nodig had. Hij was degene die de financiën in de gaten hield. Dat ik min of meer op tijd was maakte echt geen indruk op hem.

Lachend veegde hij ook de rug van zijn handen af aan zijn kleren. ‘Ook fijn om jou te zien, Nic.’

‘O, sorry,’ zei ik, en ik vloog hem om de hals, wat weer zwaar overdreven was. Dat deed ik nou altijd. Ik probeerde iets te compenseren en sloeg door naar het andere uiterste. Hij bleef staan als een plank

en ik wist dat ik van top tot teen onder het zand kwam te zitten. ‘Hoe is het met je werk, hoe is het met Laura, hoe is het met jou?’

‘Druk. Even licht aangebrand als ze zwaar is. Fijn dat je er bent.’

Ik lachte en dook meteen de auto in, op zoek naar mijn tas. Ik wist me nooit raad als hij iets aardigs tegen me zei. Ik wist niet wat ik ermee aan moest, hoe ik het moest opvatten. Zoals mijn vader placht te zeggen was mijn broer moeilijk te doorgronden. Hij keek altijd afkeurend, zo stond zijn gezicht nu eenmaal, maar daardoor schoot ik automatisch in de verdediging en had ik het gevoel dat ik iets moest bewijzen.

‘O,’ zei ik, terwijl ik het achterportier van de auto opendeed en dozen heen en weer schoof. ‘Ik heb iets voor haar meegenomen. Voor jullie allebei. Voor de baby.’ Waar was het nou, verdorie? Het zat in zo’n cadeauverpakking, een tasje waar een rammelaar aan vastzat met van dat glitterspul dat verschoof telkens als het tasje bewoog. ‘Het moet hier ergens zijn,’ mompelde ik. En aan het vloeipapier waren piepkleine luiers met veiligheidsspeldjes bevestigd. Mij zei het niks, maar het leek me echt iets voor Laura.

‘Nic.’ Hij liet zijn lange vingers op het openstaande portier rusten. ‘Het heeft geen haast. De babyshower is pas volgend weekend. Ik bedoel, als je tijd hebt. Als je erheen wilt.’ Hij schraapte zijn keel en haalde zijn hand van de deur. ‘Ze zou het leuk vinden als je kwam.’

‘Oké,’ zei ik terwijl ik me oprichtte. ‘Tuurlijk. Prima.’ Ik sloeg het portier dicht en liep naar het huis. Daniel kwam naast me lopen. ‘Hoe erg is het?’ vroeg ik.

Ik had het huis vorige zomer voor het laatst gezien, toen we mijn vader naar Grand Pines verhuisden. Toen dachten we nog dat het tijdelijk zou zijn. Dat hadden we ook tegen hem gezegd. ‘Het is maar tijdelijk, pap. Tot het beter met je gaat. Het is maar voor even.’ Inmiddels was duidelijk geworden dat hij niet beter zou worden, dat het niet maar voor even zou zijn. Het was een chaos in zijn hoofd. Om over zijn financiën nog maar te zwijgen, die waren een regelrechte ramp waar we geen touw aan vast konden knopen. Maar het huis had hij tenminste nog. Hadden wij nog.

‘Ik heb gisteren gebeld en het gas en licht zijn weer aangesloten, maar er is iets mis met de airco.’

Ik was hier nog geen vijf minuten of mijn lange haar broeide al in

mijn hals, mijn zomerjurk plakte tegen mijn huid en het zweet stond op mijn benen. Ik zakte bijna door mijn knieën toen ik op het vermolmd hout van de veranda stapte. ‘Is er dan helemaal geen wind?’

‘Zo is het al de hele maand. Ik heb een paar ventilatoren meegebracht. Het enige wat echt gerepareerd moet worden is de airco. Verder moet er wel worden geschilderd en goed schoongemaakt, heren der een lamp vervangen, en we moeten natuurlijk besluiten wat we met de inboedel doen. Het zou veel geld schelen als we het huis zelf konden verkopen,’ voegde hij eraan toe terwijl hij me doordringend aankeek. Die taak had hij mij namelijk toebedacht. Naast het ordenen van mijn vaders administratie wilde Daniel graag dat ik het huis zou verkopen. Hij had een baan, er was een kind op komst en hij had een heel leven hier.

Ik had twee maanden vrij, een flat die was onderverhuurd, zodat ik er nog wat aan overhield, een ring aan mijn vinger en een verloofde die zestig uur per week werkte. En nu waarde er een naam – Corinne Prescott – als een geest rond in mijn hoofd.

Hij trok de hordeur open en het vertrouwde geknars trof me als een vuistslag. Zoals altijd. Welkom thuis, Nic.

Lees verder in *Vermiste meisjes*.

Eerste druk april 2017

Oorspronkelijke titel *All the Missing Girls*

This edition published by arrangement with the original publisher,
Simon & Schuster, Inc., New York

Copyright © 2016 by Megan Miranda

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Caecile de Hoog

Omslag Marry van Baar, gebaseerd op het ontwerp van Pete Garceau. Reuzenrad:

Getty Images/Mauricio Handler. Wolkenlucht: Björn Kindler

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4213 0

ISBN e-book 978 90 261 4214 7

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met
bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektro-
nisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.